

Arrest

nr. 139 424 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 21 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 21 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 201 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. ADELHOF loco advocaat B. SOENEN en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2010 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 25 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 60 634 van 29 april 2011 verwierp de Raad het beroep van de verzoekende partij.

Inmiddels diende de verzoekende partij, op 19 november 2010, een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 januari 2011 werd de voormelde aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 6 mei 2011 en op 18 mei 2011 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies aan de verwerende partij.

Op 24 mei 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 30 juni 2011 trok de verwerende partij haar beslissing van 24 mei 2011 in. Bijgevolg werd door de Raad op 17 augustus 2011 de afstand van geding vastgesteld.

Op 6 december 2011 verleende de ambtenaar-geneesheer een nieuw medisch advies aan de verwerende partij.

Op 27 december 2011 nam de verwerende partij opnieuw de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep werd door de Raad verworpen op 23 mei 2012 bij arrest nr. 81 579.

Inmiddels werd op 12 januari 2012 door de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 16 juni 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 mei 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.06.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds 30.06.2010 ononderbroken in België zouden verblijven; zij er alles aan zouden gedaan hebben om zich maatschappelijk te integreren en de Nederlandse taal te leren, wat tevens zou worden geattesteerd door persoonlijke kennissen en vrienden en zij ter staving een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie en een verklaring van Group Intro omtrent een deelname aan een cursus VIA voorleggen en Dhr. S. een deelcertificaat van de module dd. 08.11.2011 en een certificaat van de opleiding dd. 09.11.2011 toevoegt en Mevr. H. een deelcertificaat van de module dd. 08.11.2011 aan het dossier toevoegt; zij zich perfect geïntegreerd zouden hebben en zij lokaal verankerd zouden zijn;

Redenen:

betrokkenen een gedegen kennis van de Nederlandse taal zouden hebben en zij zich ingeburgerd zouden hebben; de integratie van verzoekers dermate zou zijn dat medeburgers één en ander uitdrukkelijk zouden bevestigen; zij werkbereid zouden zijn en Mevr. H. een intentieverklaring arbeidsovereenkomst dienstencheques dd. 11.06.2012 toevoegt en betrokkenen getuigenverklaringen aan het dossier toevoegen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun minderjarige kinderen A. en V. school zouden lopen te Mechelen en er ter staving een attest van schoolbezoek dd. 04.06.2012 ten aanzien van A. en V., een letterdiploma van V. en een verklaring van juf C. ten aanzien van V. worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 30.06.2010, werd afgesloten op 04.05.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan tien maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij niet zouden terug kunnen naar hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden terug kunnen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen halen aan dat er in hun thuisland Armenië geen Belgische diplomatieke post zou bestaan, bevoegd voor het grondgebied Armenië, onverminderd het feit dat Armenië een soevereine en onafhankelijke staat zou zijn. Een alternatief zou kunnen zijn dat betrokkenen zich in die zin zouden wenden tot de Belgische ambassade in Moskou (Rusland), doch onder andere het gebrek aan financiële mogelijkheden zou dit absoluut niet toelaten, nu zij niet in staat zouden zijn Moskou te bereiken teneinde een dergelijke aanvraag in te dienen. Gelet op de financiële onmogelijkheid (betrokkenen zouden momenteel in het Rijk verblijven zonder enige vorm van eigen inkomsten en zij zouden thans ook geen ocmw - steun genieten en het gezin zou het financieel erg moeilijk hebben) voor verzoekers om de aanvraag te doen in Moskou en gelet op de materiële onmogelijkheid om deze aanvraag te verrichten in hun thuisland Armenië, zou niet kunnen worden geëist dat betrokkenen onderhavige aanvraag zouden doen in een ander land dan België.

Er dient opgemerkt te worden dat er in Moskou effectief een Belgische vertegenwoordiging is gevestigd, waar verzoekers een aanvraag kunnen indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeren om zich naar Moskou te begeven.

Bovendien zijn er regelmatig Armeense burgers die een aanvraag indienen via de voor hun bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Bovendien komt bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende

bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hun in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Eveneens op 21 mei 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting werpt de voorzitter op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen middel ontplooit ten aanzien van het bestreden bevel doch enkel aanvoert dat het bestreden bevel een volgbeslissing is en om deze reden mee dient te worden vernietigd.

Zeer algemeen stelt de verzoekende partij dat de bijlage 13 dient vernietigd te worden wegens de schending van de materiële motiveringsplicht, de schending van artikel 3 van het EVRM en de schending van artikel 8 van het EVRM. Evenwel laat zij na de door haar aangevoerde schendingen toe te lichten, zodat dit bezwaarlijk als een ontvankelijk middel kan worden beschouwd.

De verzoekende partij stelt zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Gezien het verzoekschrift geen of minstens geen ontvankelijke middelen bevat welke gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is het beroep in zoverre gericht tegen het bestreden bevel onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

4.1.

De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partijen mede te delen dat hun aanvraag tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen wordt.

4.2. Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Inderdaad.

4.3.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Het artikel 9bis Vreemdelingenwet is als volgt opgesteld :

"Art. 9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Het artikel 9bis Vreemdelingenwet is bijgevolg een wetsbepaling die het toelaat om, om redenen van humanitaire omstandigheden een verblijfsmachtiging te vragen.

De verblijfsmachtiging mag bij uitzondering in België worden ingediend bij de gemeente waar de vreemdeling verblijft als er buitengewone omstandigheden voor handen zijn.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag van de verzoekers onontvankelijk verklaard.

De verzoekende partijen vragen zich evenwel ten stelligste af hoe hun aanvraag als onontvankelijk kan beschouwd worden. Inderdaad.

4.3.1.

Allereerst, de Raad van State heeft duidelijk gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval van overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

4.3.2.

In casu hebben de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden verwezen naar het feit dat zij onmogelijk toepassing konden maken van art. 9.2 Vreemdelingenwet omdat zij zich niet naar Moskou kunnen begeven omwille van administratieve en financiële moeilijkheden en omwille van het feit dat zij in België verblijven. Ondertussen zijn de verzoekende partijen waaronder schoolgaande kinderen al meer dan 3 jaren in België.

4.3.3.

Het is dan ook in het licht van de wetgeving en de rechtspraak niet meer dan redelijk om te aanvaarden dat de aanvraag van de verzoekers onontvankelijk is.

Zo kunnen zij zich terecht baseren OP de volgehouden inspanningen van integratie en de gevolgde scholing van de kinderen.

Het kan dan ook niet redelijk gemotiveerd worden dat een vreemdeling die in België verblijft en omwille van administratieve en financiële moeilijkheden niet naar Moskou kan gaan, geen aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet mag indienen bij de Belgische gemeente van verblijf.

Derhalve, naast de manifeste schending van de motiveringsplicht heeft de Dienst Vreemdelingenzaken overduidelijk het redelijkheidsbeginsel geschonden.

In 1981 stelde Professor SUETENS reeds dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.); Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen redelijkheid ingaat wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAM ME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het weze opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren.

In casu hebben de verzoekende partijen hun aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend in het land van verblijf, zijnde het land waar zij hun centrum van belangen hebben.

Toch zou de bestreden beslissing inhouden dat de verzoekende partijen ondanks hun verblijf in België hun aanvraag moeten indienen in een land waar zij geen verblijf hebben (zijnde in Rusland, Moskou).

Het is duidelijk dat er een kennelijke wanverhouding is.

4.3.4.

Het is verder zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

a)

Meer nog, er werd aan het Vlaams Minderheden toegezegd dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, in ieder geval voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

(Zie <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelinlienrecht/wegwijs.aspx?id=85>)

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, voldoen de verzoekende partijen aan de instructie 2.1.1. van de instructies van 19/07/2009.

Inderdaad, de verzoekende partijen hebben schoolgaande kinderen en hun verblijf heeft al minimaal 3 jaren geduurd.

Zij voldoen derhalve aan de criteria van deze instructie.

Dit betekent derhalve dat conform de belofte van de Staatssecretaris hun aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet minimaal ontvankelijk is.

c)

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt bijgevolg af van haar vaste gedragslijn, waardoor het vertrouwensbeginsel wordt geschonden.

4.4.

Tevens wordt aangehaald dat gronden van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partijen kunnen het hiermee niet eens zijn.

Zij legden bij hun verzoek tot verblijfsmachtiging veel documenten voor van integratie en duurzame, lokale verankering.

Het mag duidelijk zijn dat ook deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

Integratie zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor onontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

a)

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België, schoolgaande kinderen...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen, talenkennis....) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen. Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKELIJKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partijen in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

4.5.

Op basis van hetgeen hierboven werd uiteengezet is duidelijk dat de bestreden beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet dient vernietigd te worden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partij betwist dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is en meent wel buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond. Zij wijst erop dat zij in haar aanvraag erop heeft gewezen dat zij zich omwille van financiële en administratieve moeilijkheden niet naar Moskou kan begeven om van daaruit de aanvraag in te dienen. Verder wijst zij op de volgehouden inspanningen van integratie en op de gevolgde scholing van de kinderen en meent dat deze buitengewone omstandigheden uitmaken die verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. In casu werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Aldus blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals reeds werd gesteld komt het niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur wat de beoordeling van de aanvraag betreft. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ze deze gegevens correct heeft beoordeeld en of ze niet tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats

van oponthoud in het buitenland. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, acht de Raad deze beoordeling niet kennelijk onredelijk.

De verzoekende partij stelt dat zij in de aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald dat zij omwille van financiële en administratieve moeilijkheden niet naar Moskou kan reizen om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De Raad wijst er echter op dat de verwerende partij hierop heeft geantwoord in de bestreden beslissing dat andere Armeense burgers die een aanvraag tot verblijfsmachtiging indienen via de voor hen bevoegde diplomatieke of consulaire post geconfronteerd worden met dezelfde problemen, namelijk de kosten en de omweg, en dat bijna elke migrant die vrijwillig naar zijn land wil terugkeren beroep kan doen op het vrijwillig terugkeerprogramma bestaande uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel bijkomende reïntegratiesteun. Met een loutere herhaling van de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheid in het verzoekschrift, met name dat financiële en administratieve moeilijkheden een reis naar Moskou onmogelijk maken, zonder in concreto in te gaan op de door de verwerende partij gegeven motieven waarom ze deze aangevoerde buitengewone omstandigheid niet aanvaardt, slaagt de verzoekende partij er niet in deze motivering te weerleggen. Niettegenstaande de verzoekende partij kan worden gevolgd waar ze stelt dat zij geen overmacht dient aan te tonen, doch enkel dient aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen, toont zij deze bijzondere moeilijkheid niet aan nu zij de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid laat.

Met betrekking tot de scholing van de kinderen van de verzoekende partij kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt, nu niet blijkt dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, en de scholing van de kinderen noch gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die in het land van herkomst niet te vinden is. Ook hier toont de verzoekende partij geenszins met concrete gegevens aan dat de scholing van de kinderen het voor hen bijzonder moeilijk maakt om terug te keren. Opnieuw beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheid zonder in concreto de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Wat de overige door de verzoekende partij ingeroepen elementen van integratie en elementen die wijzen op een duurzame lokale verankering in België betreffen, meent de Raad dat de verwerende partij in redelijkheid kon oordelen dat dit inderdaad elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen, maar die niet aantonen waarom het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. Zo heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer het volgende gesteld: *“dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekken te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekken te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat “buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocédure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele*

vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetwijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;"

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat de verwerende partij geen algemene uitspraak kan doen aangaande het feit dat elementen van integratie tot de gegrondheidsfase behoren en geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De Raad wijst erop dat het, gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, aan de verzoekende partij toekwam uiteen te zetten waarom de ingeroepen elementen van integratie *in casu* wel een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken, wat zij heeft nagelaten. Met haar algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een onwettigheid.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt dat het onredelijk is om van haar te verwachten naar Moskou af te reizen om daar de machtiging tot verblijf te bekomen, terwijl zij haar centrum van belangen in België heeft. Nu echter, gelet op de voorgaande bespreking, geen buitengewone omstandigheden werden aannemelijk gemaakt, acht de Raad het niet onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij, conform artikel 9 van de vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf indient bij de consulaire of diplomatieke post bevoegd voor haar land van herkomst. De Raad wijst erop dat een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur zoals het redelijkheidsbeginsel in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde zoals de vereiste van het bestaan van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waaraan in casu niet werd voldaan.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij meent dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden doordat de verwerende partij bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, afwijkt van haar vaste gedragslijn en van de achterliggende filosofie van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Aangezien zij schoolgaande kinderen heeft en een verblijf van meer dan 3 jaar in België, meent de verzoekende partij aan de criteria van deze instructies te voldoen.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij het hierboven reeds aangehaalde arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (ex tunc) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of een achterliggende filosofie.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor een vreemdeling die de toepassing verzocht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk contra legem gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Uit de bovengeciteerde rechtspraak van de Raad van State blijkt duidelijk dat eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Het feit dat de instructies het mogelijk maakten om de wet opzij te zetten wat betreft het moeten aantonen van de buitengewone omstandigheden, was precies de reden waarom de Raad van State de instructies niet conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet achtte en daarom de instructies vernietigde. Elementen van duurzame lokale verankering vormen in principe geen buitengewone omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in het buitenland te doen. Een prangende humanitaire situatie, in de zin van bijvoorbeeld de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, vervolging in het land van herkomst, ernstige ziekte dan weer wel, doch de verzoekende partij heeft geen dergelijke elementen opgeworpen in het kader van deze procedure. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Dit is wat de verzoekende partij lijkt te begrijpen onder de achterliggende filosofie of het regularisatiebeleid. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een bindende regel en mag geenszins verward worden met positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU